

READY
PLAYER
ONE

ERNEST CLINE

Columna

ERNEST CLINE
READY PLAYER
ONE

Traducció de Lluís Delgado i Rosa Borràs

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2016
© DARK ALL DAY, INC., 2011
© DE LA TRADUCCIÓ: LLUÍS DELGADO I ROSA BORRÀS, 2016
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2092-1
DIPÒSIT LEGAL: B.9.241-2016
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podem adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Em va despertar de cop el so dels trets en una de les torres veïnes. Després dels trets, van seguir uns minuts de crits i xiscles apagats i, en acabat, el silenci.

Els trets no eren gens estranys a les torres, però em continuaven desvetllant. Sabia que era probable que no pogués tornar a adormir-me, de manera que vaig decidir matar la resta de les hores que quedaven per a l'alba fent una repassada a uns quants clàssics de les antigues màquines de monedes. *Galaga*, *Defender*, *Asteroids*. Aquests jocs eren dinosaures digitals passats de moda que s'havien convertit en peces de museu molt abans que jo nasqués, però era un gunter, així que no els veia com a curiositats antigues de baixa resolució. Per a mi, eren artefactes sagrats. Les columnes del panteó. Quan jugava amb els clàssics, ho feia amb una mena reverència impertorbable.

Estava arraulit en un vell sac de dormir en un racó de la minúscula habitació de la bugada de la caravana, encaixat dins el forat entre la paret i l'assecadora. A l'habitació de la meva tieta, a l'altra banda del rebedor, no hi era benvingut, i ja m'estava bé. Igualment, preferia ficar-me a l'habitació de la bugada. Era calenta, em permetia certa intimitat i la cobertu-

ra sense fil no era del tot dolenta. A més a més, tenia altres avantatges: feia olor de detergent líquid i de suavitzant. La resta de la caravana feia ferum de pixats de gat i de pobresa abjecta.

La majoria de vegades dormia al meu amagatall, però la temperatura havia caigut sota zero des de feia algunes nits i, per més que odiava estar-me a casa la tieta, m'hauria acabat morint congelat.

A la caravana de la tieta hi vivien quinze persones. Ella dormia a l'habitació més petita de les tres que hi havia. Els Deppert vivien al dormitori adjacent i els Miller ocupaven el dormitori principal, el més gran, al final del passadís. Eren sis persones i pagaven la major part del lloguer. La nostra caravana, però, no era de les més atapeïdes de les torres. Era de doble amplada. Hi havia un munt de lloc per a tothom.

Vaig treure el portàtil i el vaig engegar. Era una andròmina gran i feixuga d'uns deu anys, almenys, que havia trobat en un contenidor de darrere del centre comercial abandonat de l'altra banda de l'autopista. L'havia pogut tornar a la vida canviant-li la memòria i reinstal·lant-li un sistema operatiu paleolític. El processador era més lent que un cargol comparat amb la mitjana, però, per al que jo el volia, ja en tenia prou. L'ordinador em servia de biblioteca d'investigació portàtil, de màquina arcade i de cinema domèstic. Tenia el disc dur ple d'antiguitats: llibres, pel·lis, episodis de programes de televisió, cançons i pràcticament tots els videojocs creats al segle xx.

Vaig arrencar l'emulador i vaig escollir el *Robotron: 2084*, un dels meus jocs preferits. Sempre m'havia encantat el seu ritme frenètic i la seva brutal simplicitat. El *Robotron* només demanava instint i reflexos. Jugar a videojocs antics sempre em servia per aclarir-me la ment i tranquil·litzar-me. Si em sentia deprimat o frustrat per com m'anava la vida, només em calia prémer el botó de Player One i totes les meves preocupacions s'esvaïen al precís instant en què la meva ment se

centrava en la matança pixelada que es reproduïa incessantment a la pantalla del meu davant. Allà, dins l'univers bidimensional del joc, la vida era simple: «Ets tu contra la màquina. Mou la mà esquerra, dispara amb la dreta i prova de mantenir-te viu el màxim temps possible».

Em vaig passar unes quantes hores disparant a una bona colla d'hordes de Brains, Spheroids, Quarks i Hulks en l'eterna batalla per salvar la darrera família humana, però, al final, se'm van començar a enrampar els dits i vaig anar perdent el ritme. Quan et passava això en aquest nivell, les coses empitjoraven ràpidament. Vaig cremar totes les meves vides extremes en pocs minuts i van aparèixer en pantalla les dues paraules que menys m'agraden del món: «Game Over».

Vaig apagar l'emulador i vaig començar a repassar els meus arxius de vídeo. En els darrers cinc anys, m'havia descarregat tots els programes, pel·lis i dibuixos animats que s'esmentaven a l'*Almanac de l'Anorak*. Encara no ho havia vist tot, és clar. Segurament trigaria dècades.

Vaig escollir un episodi d'*Enredos de familia*, una comèdia dels vuitanta sobre una família de classe mitjana que vivia al centre d'Ohio. Havia descarregat la sèrie perquè era una de les favorites d'en Halliday i vaig pensar que hi havia la possibilitat que hi hagués alguna pista relacionada amb la Cacera oculta en els seus episodis. De seguida m'hi vaig enganxar i havia vist els cent vuitanta capítols diverses vegades. No me'n cansava mai.

Assegut allà, sol en la foscor, mirant la sèrie al portàtil, sempre m'imaginava vivint en aquella casa acollidora i ben il·luminada, que aquella gent tan somrient i comprensiva era la «meva» família, i que no hi havia res al món que no poguéssim solucionar en un sol capítol de mitja hora (o potser en dos, si era alguna cosa realment greu).

La meva vida familiar mai no s'havia assemblet ni remotament a la de la sèrie i, segurament, per això mateix m'agrada-

va tant. Jo era l'únic fill de dos adolescents, tots dos refugiats, que s'havien conegut a les torres on em vaig criar. Al meu pare, no el recordo. Li van clavar un tret i el van matar mentre saquejava una botiga de queviures durant una apagada general quan jo només tenia uns mesos. L'única cosa que realment en sabia era que li encantaven els còmics. En una caixa amb coses seves, hi vaig trobar diverses memòries USB que contenien les sèries completes de *Spiderman*, *X-Men* i *Llanterna verda*. La mare em va dir una vegada que el pare m'havia posat un nom al·literat, Wade Watts, perquè creia que sonava a identitat secreta de superheroï. Com Peter Parker o Clark Kent. Saber-ho em feia pensar que el pare devia haver estat un paio enrotllat, malgrat haver mort com havia mort.

La meva mare, la Loretta, m'havia criat tota sola. Havíem viscut en una autocaravana d'una altra part de les torres. Havia tingut dues feines a jornada completa a l'OASIS, una de televenda i una altra de noia de companyia en un bordell en xarxa. Solia fer-me posar taps a les orelles a la nit perquè no la sentís dir marranades als clients d'altres fusos horaris des de l'habitació del costat. Com que els taps no em feien gaire servei, em dedicava a mirar pel·lis velles amb el volum a tota pastilla.

Vaig entrar en contacte amb l'OASIS de ben petit, perquè la mare el solia fer servir de cangur virtual. Quan vaig ser prou gran per dur visor i guants hàptics, em va ajudar a crear el meu primer avatar de l'OASIS i, després, em va deixar en un racó i se'n va tornar a la feina, mentre jo explorava un món completament nou, molt diferent del que havia conegut fins aleshores.

Des de llavors, es podria dir que gairebé em vaig criar amb els programes educatius interactius de l'OASIS, als quals podia accedir qualsevol criatura gratuïtament. Em vaig passar una bona part de la infantesa matant el temps en una simulació de realitat virtual de *Barri Sèsam*, cantant cançons amb

amics Muppets i jugant a jocs interactius que em van ensenyar a caminar, parlar, sumar, restar, llegir, escriure i compartir. Un cop dominades aquestes habilitats, no vaig trigar gaire a descobrir que l'OASIS també era la biblioteca pública més gran del món, on fins i tot un nen pelat com jo podia accedir a tots els llibres que s'havien escrit, totes les cançons que s'havien enregistrat i totes les pel·lis, tots els programes de televisió, tots els videojocs i totes les obres d'art que s'havien creat. S'hi aplegaven els coneixements, l'art i els entreteniments de totes les civilitzacions humanes, i ho tenia tot a l'abast. Però l'accés a tota aquella informació va resultar ser una barreja de benedicció i maledicció, perquè allà va ser on vaig descobrir la veritat.

No ho sé, potser la vostra experiència va ser diferent de la meva. Per a mi, créixer com a ésser humà al planeta Terra del segle XXI era una mala passada. Des del punt de vista existencial, vull dir.

La pitjor part de ser un nen era que ningú no m'explicava la veritat de la situació. De fet, feien tot el contrari i, per descomptat, jo me'ls creia, perquè només era una criatura i no coneixia cap altra cosa. Caram, si encara ni se m'havia acabat de desenvolupar el cervell, com se suposava que havia de saber quan m'enredaven els adults?

Així doncs, m'empassava tots els contes de bruixes que m'anaven explicant. Va passar el temps, em vaig fer més gran i vaig començar a deduir que, si fa no fa, «tothom» m'havia estat enganyant sobre «tot» des del dia que vaig abandonar el ventre de la mare.

Una revelació ben alarmant.

I una font de problemes de confiança per a la resta de la meva vida.

Vaig començar a fer-me una idea de la crua realitat quan

vaig començar a explorar les biblioteques de l'OASIS. Els fets eren allà, esperant-me, ocults en vells llibres escrits per persones que no temien dir la veritat. Artistes, científics, filòsofs i poetes, molts d'ells morts des de feia molt de temps. Mentre llegia les paraules que havien deixat per a la posteritat, vaig començar a prendre consciència de la situació. De la meua situació. De la «nostra» situació. D'allò que la majoria de gent coneixia com a *condició humana*.

No eren bones notícies.

Tant de bo algú m'hagués explicat la pura veritat quan vaig començar a ser prou gran per entendre-la. Tant de bo algú m'hagués dit:

«Així són les coses, Wade. Ets una cosa que es diu ésser humà. Es tracta d'una espècie d'animals molt llestos. Com tots els altres animals del planeta, descendim d'un organisme unicel·lular que va existir fa milions d'anys. Això va ser possible gràcies a un procés anomenat *evolució*. Més endavant, ja n'aprendràs més coses, però, creu-me, així és com tots nosaltres hem arribat fins aquí. N'hi ha proves pertot arreu, enterrades a les roques. I la història aquesta que t'han explicat sobre això que ens va crear un paio superpoderós que es diu Déu i viu al cel... Collonades. Tot això de Déu és en realitat un conte de fades antic que la gent s'explica des de fa milers d'anys. Ens ho hem inventat tot. Com això del Pare Noel i el conillet de Pasqua.

»Ah, per cert... el Pare Noel i el conillet de Pasqua no existeixen. També són collonades. Em sap greu, nano. Entoma-ho.

»Segurament, et deus preguntar què va passar abans que tu arribessis. Doncs una pila de coses dolentes, de fet. Quan vam evolucionar fins a convertir-nos en humans, la cosa es va posar interessant. Vam descobrir la manera de produir menjar i domesticar els animals per no haver-nos de passar tot el temps caçant. Les nostres tribus es van fer més grans i ens vam escampar per tot el planeta com un virus imparable. Alesh-

res, després d'unes quantes guerres pel control de les terres, els recursos i els nostres déus inventats, vam aconseguir organitzar les tribus en una "civilització global". Però, francament, no estava pas tan organitzada, ni era tan civilitzada, i per això vam continuar barallant-nos en una bona colla de guerres. Amb tot, també vam descobrir la ciència, que ens va ajudar a desenvolupar la tecnologia. Per ser una colla de micos sense pèl, la veritat és que ens ho hem manegat prou bé per inventar algunes coses increïbles. Els ordinadors. La medicina. El làser. Els forns microones. Els cors artificials. Les bombes atòmiques. Fins i tot vam enviar uns quants païos a la lluna i els vam aconseguir fer tornar. També vam crear una xarxa global de comunicacions que ens permet parlar entre nosaltres, arreu del món i en qualsevol moment. És força impressionant, oi?

»Però ara vénen les males notícies. La nostra civilització global va arribar amb un cost molt alt. Calia una quantitat enorme d'energia per construir-la i la vam obtenir cremant combustibles fòssils, que provenien de plantes i animals morts que havien quedat enterrats en les profunditats de la terra. Vam consumir gran part d'aquest combustible abans que tu nasquessis i ara ja gairebé no en queda. Això vol dir que ja no tenim prou energia per mantenir la civilització tal com funcionava abans. O sigui que hem hagut de retallar i recular. Molt. Parlem d'una crisi energètica global, i ja fa temps que dura.

»A més a més, resulta que cremar els combustibles fòssils tenia uns quants efectes secundaris terribles, com ara l'augment de la temperatura del planeta i la contaminació del medi ambient. Per culpa de tot plegat, ara els casquets glacials s'estan fonent, el nivell del mar puja i el temps és caòtic. Les plantes i els animals es moren a grapats i hi ha molta gent que es mor de gana i no té casa. I seguim declarant-nos la guerra, la majoria de vegades lluitant pels pocs recursos que ens queden.

»Bàsicament, nano, tot això vol dir que la vida és molt més dura que abans, als Bons Temps, abans que tu nasquessis. Aleshores tot era increïble, però ara tot és més aviat terrible. I, francament, el futur no pinta gaire bé. Has nascut en un moment força fotut de la història. I sembla que les coses només poden anar a pitjor. La civilització humana està en “decadència”. Hi ha gent que fins i tot diu que “s’esfondra”.

»Segurament et deus demanar què passarà amb tu. Fàcil. Et passarà el mateix que ha passat a tots i cadascun dels éssers humans que han viscut a la terra. Que et moriràs. Tots ens morirem. Així són les coses.

»I què passa quan mors? Doncs no n'estem del tot segurs, però les proves semblen indicar que no passa res. Et mors i prou. Se't para el cervell i deixes d'emprenyar amb preguntes incòmodes. I tot això que t'han explicat que vas a un lloc meravellós anomenat *cel* on no hi ha dolor ni mort, sinó la vida eterna en un estat de felicitat perpètua... Collonades. Com la història de Déu. No hi ha proves que el cel existeixi. Mai no n'hi ha hagut. També ens el vam inventar. Il·lusions. O sigui que ara hauràs de viure la resta de la vida sabent que algun dia et moriràs i desapareixeràs per sempre.

»Em sap greu».

D'acord, pensant-ho bé, potser la sinceritat no acaba de ser la millor política. Potser no és tan bona idea dir a un ésser humà acabat d'arribar que ha nascut en un món de caos, dolor i pobresa, just a temps per veure com es desintegra. Tot això, ho vaig anar descobrint a poc a poc, al llarg dels anys i, tot i així, m'agafaven ganes de saltar d'un pont.

Afortunadament, tenia accés a l'OASIS, que era com tenir una escotilla per escapar a una realitat millor. L'OASIS m'ajudava a conservar el seny. Va ser el meu pati d'esbarjo i el meu jardí d'infància, un lloc màgic on tot era possible.

L'OASIS és l'escenari de tots els records més feliços de la meua infantesa. Quan la mare no havia de treballar, ens connectàvem plegats i jugàvem a algun joc o llegíem algun llibre interactiu d'aventures. A la nit, sovint m'havia d'obligar a desconnectar-me, perquè jo no volia tornar mai al món real. Perquè el món real era una merda.

Mai no vaig culpar la mare per com anaven les coses. Com tota la resta, era una víctima del destí i de les cruels circumstàncies. La seva generació era la que les havia passat més magres. Havia nascut en un món d'abundància i havia presenciats com tot anava desapareixent lentament. Més que cap altra cosa, recordo que sentia llàstima per ella. Sempre estava deprimida i semblava que drogar-se era l'única cosa de què gaudia de debò. I, és clar, això va ser el que la va acabar matant. Quan jo tenia onze anys, es va fotre un mal viatge d'alguna cosa al braç i es va morir al nostre sofà llit atrotinat mentre escoltava música en un vell reproductor mp3 que jo havia reparat i li havia regalat el Nadal anterior.

Aleshores va ser quan em vaig haver de traslladar a casa la germana de la mare. La tieta Alice no se'm va quedar per bondat o responsabilitat familiar, sinó per aconseguir els vals de menjar extres que el govern li donaria cada mes. La majoria de vegades, m'havia de buscar jo mateix el meu propi menjar. Normalment, no em suposava cap problema, perquè tenia un talent especial per trobar i arreglar ordinadors vells i consoles d'OASIS trencades, que venia a cases de préstecs o canviava per vals de menjar. Guanyava prou per no passar gana, que era molt més del que podien dir molts dels meus veïns.

L'any que va seguir a la mort de la mare, vaig passar molt de temps rebolcant-me en l'autocompassió i la desesperació. Provava de veure la cara bona de les coses, de recordar-me que, orfe o no, encara estava molt millor que els nens de l'Àfrica. I de l'Àsia. I de l'Amèrica del Nord, també. Sempre havia tingut un sostre i prou menjar per alimentar-me. I tenia l'OASIS.

La meua vida no era tan dolenta. Almenys, això és el que no parava de repetir-me debades per intentar allunyar la soledat èpica que sentia.

Llavors va començar la Cacera de l'Ou de Pasqua d'en Halliday. I és el que em va salvar, em sembla. Tot d'una, havia trobat alguna cosa que pagava la pena. Un somni que valia la pena perseguir. Aquells darrers cinc anys, la Cacera m'havia donat un motiu i un objectiu. Una missió per aconseguir. Una raó per la qual llevar-me cada matí. Una esperança.

En el precís moment en què vaig començar a buscar l'Ou, el futur va deixar de semblar-me tan negre.

Estava per la meitat del quart episodi de la meua minisèrie d'*Enredos de familia* quan la porta de l'habitació de la rentadora es va obrir de cop i va entrar la tieta Alice, una harpia mal nodrida en bata d'estar per casa, amb un cistell de roba bruta. Semblava més lúcida que de costum, cosa que no era gens bona. Era molt més fàcil de portar quan anava col·locada.

Em va llançar la seva habitual mirada de menyspreu i va començar a omplir la rentadora de roba. Llavors, li va canviar la cara i va treure el nas per darrere de l'assecadora per veure'm millor. En veure'm el portàtil, va fer uns ulls com unes taronges. Em vaig afanyar a tancar-lo i embotir-lo dins la motxilla, però sabia que ja era tard.

—Dóna-me'l, Wade —va ordenar-me, allargant la mà per agafar-lo—. El puc empenyorar per pagar el lloguer.

—No! —vaig cridar, retorçant-me per apartar-me d'ella—. Va, tieta Alice. El necessito per a l'escola.

—Tu el que necessites és mostrar-me més gratitud! —va bordar ella—. Aquí tothom es paga el seu lloguer. Ja n'estic farta, que em xuclis la sang!

—Et quedes tots els meus vals de menjar. Això ja cobreix de sobres la meua part del lloguer.

—I una merda!

Va tornar a provar de prendre'm el portàtil de les mans, però em vaig negar a deixar-lo anar. Llavors es va tombar i se'n va tornar trepitjant fort a la seva habitació. Com que ja sabia què venia després, em vaig afanyar a picar una ordre per bloquejar el teclat i esborrar el disc dur de l'ordinador.

La tieta Alice va tornar al cap d'uns segons amb el seu nòvio, en Rick, que encara estava mig adormit. En Rick sempre anava descamisat, perquè li agradava ensenyar la seva impressionant col·lecció de tatuatges presidiaris. Sense dir ni una sola paraula, se'm va acostar i va aixecar el puny, amenaçant-me. Vaig tancar els ulls i li vaig donar el portàtil. En acabat, ell i la tieta Alice van sortir de l'habitació, tot parlant de quant en podrien treure en una casa de préstecs.

Perdre el portàtil tampoc no era cap gran cosa. En tenia dos més guardats al meu amagatall, tot i que no eren ni de bon tros tan ràpids i hauria de tornar a carregar tots els arxius de les còpies de seguretat. Tota una murga. Però havia estat culpa meva. Coneixia els riscos de dur coses de valor allà.

La llum de color blau marí de l'alba començava a escoltar-se per la finestra de l'habitació de la rentadora i vaig decidir que seria bona idea marxar a escola una mica més d'hora.

Em vaig vestir tan de pressa i en silenci com vaig poder amb els pantalons de pana gastats, el suèter folgat i l'abric massa gran que componien tot el meu armari d'hivern. En acabat, vaig agafar la motxilla i em vaig enfilat a la rentadora. Quan em vaig haver posat els guants, vaig obrir la finestra corredissa coberta de gel. L'aire àrtic del matí se'm va clavar a les galtes quan vaig treure el cap i vaig donar una ullada al mar irregular de teulades de caravana.

La caravana de la tieta era la de dalt de tot d'una «torre» de vint-i-dues cases mòbils, un o dos pisos més alta que la majoria de les que l'envoltaven. Les caravanes de baix de tot descansen a terra o sobre els seus fonaments originals de formi-

gó, però les que estaven apilades al damunt estaven suspeses en una bastida modular reforçada, un entramat de metall catòtic que s'havia anat construint a trossos al llarg dels anys.

Nosaltres vivíem a les Torres de Portland Avenue, una mena de rusc destarotat de caps de sabates descolorides que es rovellaven a la vora de la I-40, just a l'oest del decadent centre dels gratacels d'Oklahoma City. Era una col·lecció de més de cinc-centes torres de caravanes, totes interconnectades per una xarxa improvisada de canonades reciclades, bigues, travessers i passarel·les. Al voltant del perímetre d'aquell munt de torres en constant expansió, s'hi veien les puntes d'una dotzena de velles grues de construcció (actualment emprades per apilar les torres).

Cobria l'últim nivell o «teulada» una vasta catifa de panells solars vells que proporcionaven energia complementària a les caravanes de baix. Un manyoc de mànegues i tubs corrugats serpentejaven amunt i avall dels laterals de les torres per subministrar aigua i desguassar els residus de les caravanes (un luxe del qual no es disposava en altres torres escampades per la ciutat). Al nivell inferior (conegut com a *terra*), hi arribava molt poca llum. Les vetes estretes i fosques de terreny que s'estenien entre les torres estaven colgades de carcasses de cotxes i camions abandonats, amb els dipòsits buits i els tubs d'escapament bloquejats des de feia molt de temps.

Un dels nostres veïns, el senyor Miller, em va explicar una vegada que els parcs de caravanes com el nostre, al principi, constaven d'unes quantes dotzenes de cases mòbils ben arreglades al nivell de terra, però que, després del cataclisme del petroli i la consegüent crisi energètica, les grans ciutats s'havien vist desbordades de refugiats de les àrees rurals i suburbanes dels voltants, cosa que havia provocat una enorme escassetat d'habitatge. Els terrenys des dels quals es podia anar caminant fins a una gran ciutat van assolir un valor massa elevat per desapropiar-los amb un sol nivell de cases mòbils,

de manera que es van empescar la brillant idea de, tal com deia el senyor Miller, «apilar el cony de caravanes» per aprofitar al màxim l'espai del solar. La idea va tenir molt bona acollida i tots els parcs de caravanes del país van començar a evolucionar ràpidament fins a convertir-se en «barris de torres» com aquest, una barreja d'assentament marginal de barraques i camp de refugiats. En aquells moments, ja s'havien escampat pels afores de la majoria de grans ciutats i estaven plens de pobletans desarrelats com els meus pares, que, desesperats per trobar feina, menjar, electricitat i un bon accés a l'OASIS, havien abandonat els seus poblets agonitzants i havien fet servir la darrera benzina que els quedava (o les seves bèsties de càrrega) per endur-se les famílies, les autocaravanes i les cases mòbils cap a la metròpolis més propera.

Totes les torres del nostre parc tenien una alçada mínima de quinze cases mòbils (amb alguna autocaravana, algun contenidor de càrrega, alguna caravana remolc o alguna furgoneta Volkswagen entremig, per donar-li varietat). En els darrers anys, les torres havien crescut fins als vint pisos o més, cosa que posava nerviosa molta gent. Els esfondraments de torres no eren una cosa poc comuna i, si la bastida es torçava en un mal angle, l'efecte dòmino podia arribar a tirar quatre o cinc torres més del voltant.

La nostra caravana era prop de l'extrem nord de les torres, que arribava fins a un inestable pas elevat sobre l'autopista. Des del meu mirador privilegiat de l'habitació de la rentadora, veia una fina línia de vehicles elèctrics que circulaven sobre l'asfalt esquinçat, transportant mercaderies i treballadors a la ciutat. Mentre observava el perfil lúgubre de la ciutat, un filet de llum solar va despuntar a l'horitzó. El vaig veure sortir, tot complint amb el meu ritual: cada cop que veia sortir el sol, em recordava que estava mirant una estrella. Una d'entre més de cent mil milions d'altres estrelles de la nostra galàxia. Una galàxia d'entre milers de milions d'altres galàxies de

l'univers observable. Això m'ajudava a mantenir la perspectiva. Vaig començar a fer-ho després de veure un programa de ciència de principis de la dècada de 1980 anomenat *Cosmos*.

Em vaig esmunyir per la finestra tan silenciosament com vaig poder i, tot aferrant-me a la part inferior del marc, vaig lliscar pel fred lateral metàl·lic de la caravana. La plataforma d'acer sobre la qual descansava la caravana era tot just una mica més ampla i més llarga que l'habitacle, cosa que deixava un sortint al voltant que no arribava al mig metre. Em vaig deixar caure fins que els peus em van tocar el sortint i, llavors, em vaig estirar per tancar la finestra per on havia sortit. Em vaig agafar a una corda que jo mateix havia lligat allà, a l'altura de la cintura, perquè em servís d'agafador, i vaig començar a vorejar el sortint fins a la punta de la plataforma. Des d'allà, podia baixar a l'estructura en forma d'escala de la bastida. Gairebé sempre feia servir aquesta ruta, tant per sortir de la caravana de la tieta com per tornar-hi a entrar. Al lateral de la torre, hi havia una escala metàl·lica tintinejant, però com que es movia i xocava contra la bastida, no la podia fer servir sense anunciar la meua presència. Mala cosa. A les torres, sempre que era possible, era millor que ningú no et sentís ni et veiés. Sempre hi havia gent perillosa i desesperada per allà, de la classe de gent que et roba, et viola i després ven els teus òrgans al mercat negre.

Baixar per l'entramat de bigues metàl·liques sempre m'havia recordat els videojocs de plataforma com el *Donkey Kong* o el *BurgerTime*. Havia aprofitat aquesta idea feia uns anys, quan vaig crear el meu primer joc per a l'Atari 2600 (un ritu d'iniciació per a tot gunter, equiparable a la primera espasa làser construïda per tot jedi). Era un plagi del *Pitfall* que vaig titular *Les Torres*, on havies de recórrer un laberint vertical de caravanes mentre recollies ordinadors vells, et proveïes de barretes energètiques en forma de vals de menjar i evitaves els addictes a la metadona i els pederastes de camí a l'escola. El joc era molt més divertit que quan et passava a la realitat.

De baixada, vaig fer una parada al costat de la caravana remolc que hi havia tres nivells per sota de la nostra i on vivia la senyora Gilmore. Era una velleta encantadora, entrada en la setantena, que sempre es llevava ridículament d'hora. Vaig treure el nas per la seva finestra i la vaig veure feinejant a la cuina, preparant-se l'esmorzar. Al cap de pocs segons, em va veure i se li van il·luminar els ulls.

—Wade! —va dir, obrint la finestra—. Bon dia, rei.

—Bon dia, senyora G. —vaig respondre—. Espero no haver-la espantat.

—De cap manera —va dir ella. Es va estrènyer la bata per protegir-se de la fresca que entrava per la finestra—. Fa molt de fred, aquí fora! Per què no entres i esmorzes una mica? Tinc una mica de béicon de soja. I aquests ous en pols no estan gens malament, si hi poses prou sal...

—Gràcies, però aquest matí no puc, senyora G. He d'anar a escola.

—Molt bé. Ho deixem per a la propera, doncs. —Em va llançar un petó i va començar a tancar la finestra—. Mira de no trencar-te el coll trepant per aquí, eh, Spiderman?

—D'acord. Fins després, senyora G. —Li vaig fer adéu amb la mà i vaig continuar el descens.

La senyora Gilmore era tot un encant. Em deixava estirar-me al seu sofà quan em calia, tot i que se'm feia difícil dormir-hi per culpa de tots aquells gats que tenia. Era una dona superreligiosa i es passava la major part del temps a l'OASIS, asseguda en una congregació d'una d'aquelles megaesglésies en línia, cantant himnes, escoltant sermons i fent viatges virtuals a Terra Santa. Jo li arreglava la seva antiquíssima consola d'OASIS cada cop que se li espatllava i, a canvi, ella em responia a la meua interminable sèrie de preguntes sobre com havia estat créixer a la dècada de 1980. Sabia tota mena de curiositats guais dels vuitanta, coses que no es podien aprendre ni als llibres ni a les pel·lis. També resava sem-

pre per mi. S'esforçava per salvar la meva ànima. Mai no vaig tenir estómac per dir-li que la religió organitzada em semblava una gran bajanada. Era una fantasia agradable que li donava esperança i l'ajudava a continuar, que era exactament el que la Cacera significava per a mi. Citant l'*Almanac*: «Qui no estigui lliure de pecat, que tanqui la puta boca».

En arribar al nivell inferior, vaig saltar de la bastida per salvar els pocs centímetres que em separaven de terra. L'aiguaneu i el fang gelat van cruixir sota les meves botes de goma. Com que encara era força fosc, vaig treure la llanterna i vaig enfilem cap a l'est, serpentejant per aquell laberint tenebrós, fent tot el possible perquè no em veiés ningú mentre provava de no ensopegar amb cap carro de la compra, motor o qualsevol altra andròmina que poblava els carrerons estrets d'entre les torres. Gairebé mai no veia ningú allà fora a aquelles hores del matí. Les llançadores suburbanes sortien només unes quantes vegades al dia i els residents amb la sort de tenir una feina ja s'esperaven a la parada d'autobús de l'autopista. La majoria treballaven de jornalers a les gegantines granges industrials que envoltaven la ciutat.

Després de caminar gairebé un quilòmetre, vaig arribar a una muntanya enorme de cotxes i camions vells apilats desordenadament al llarg del perímetre est de les torres. Feia dècades, les grues havien netejat el parc d'un munt de vehicles abandonats per fer lloc a noves torres i els havien amuntegat en piles gegants com aquesta tot al voltant del perímetre del parc. N'hi havia que eren gairebé tan altes com les mateixes torres.

Em vaig acostar a la vora de la pila, vaig donar una ullada al meu voltant per assegurar-me que ningú no em veia ni em seguia i em vaig desviar per esmunyir-me per un forat entre dos cotxes esclafats. Des d'allà, em vaig ajupir, vaig trepar i vaig avançar de costat per l'interior de la muntanya atrotinada de metall retorçat, fins que vaig arribar a un petit espai obert

al darrere d'una furgoneta de càrrega enterrada. Només se'n veia el terç del darrere. La resta quedava oculta entre altres vehicles apilats al damunt i al voltant. Hi havia camionetes de cap per avall descansant sobre el sostre de la furgoneta en diferents angles, però la major part del seu pes l'aguantaven els cotxes apilats a les bandes, creant un arc protector que havia evitat que la furgoneta quedés esclafada sota la muntanya de vehicles apilats al damunt.

Vaig estirar la cadena que duia al coll, d'on penjava una sola clau. En un cop de sort, havia trobat la clau penjant del contacte de la furgoneta el dia que l'havia descoberta. Molts d'aquests vehicles encara funcionaven quan els van abandonar. Els seus propietaris no s'havien pogut permetre seguir pagant el combustible i, senzillament, els havien deixat aparcats i havien marxat.

Em vaig ficar la llanterna a la butxaca i vaig obrir la porta dreta del darrere. S'obria gairebé mig metre, prou per poder esmunyir-m'hi dins. Vaig tancar la porta i vaig fer girar la clau. Les portes del darrere no tenien finestres, de manera que em vaig quedar en la foscor total durant un segon, fins que els meus dits van trobar la vella regleta d'endolls que havia enganxat al sostre amb cinta. La vaig connectar i la claror d'un vell llum d'escriptori va inundar el petit espai.

El sostre abonyegat d'un utilitari verd cobria l'espai que abans havia ocupat el parabrisa de la furgoneta, però els danys de la part del davant no havien arribat a la cabina. La resta del seu interior continuava intacta. Algú havia tret tots els seients de la furgoneta (segurament per fer-los servir de mobles), la qual cosa deixava un petit «habitable» que feia aproximadament dos metres setanta de llarg, per un metre vint d'ample i un metre vint d'alt.

Era el meu amagatall.

L'havia descobert quatre anys abans, mentre buscava components abandonats d'ordinador. Quan vaig obrir la porta per

primera vegada i vaig veure l'interior fosc de la furgoneta, vaig saber de seguida que havia trobat una cosa d'un valor incalculable: intimitat. Era un lloc que ningú altre coneixia, on no m'hauria de preocupar per si a la tieta o al fracassat de torn que sortia amb ella els donava per perseguir-me o pegar-me. Allà hi podia guardar les meves coses sense preocupar-me que algú les robés. I, el més important, era un lloc on podia accedir a l'OASIS en pau.

La furgoneta era el meu refugi. La meva batcova. La meva fortalesa de la soledat. Era on anava a escola, feia els deures, llegia llibres, mirava pel·lis i jugava a videojocs. També era on duia a terme la recerca per trobar l'Ou de Pasqua d'en Halliday.

Havia cobert les parets, el terra i el sostre amb cartrons d'ou de poliestirè expandit i trossos de moqueta per intentar insonoritzar al màxim la furgoneta. En un racó, al costat d'una prestatgeria de velles bateries de cotxes i una bicicleta fixa modificada que havia condicionat a manera de carregador, hi guardava diverses caixes de cartró amb portàtils trencats i peces d'ordinador. L'únic mobiliari que tenia era una cadira plegable de jardí.

Vaig deixar caure la motxilla, em vaig treure la jaqueta i vaig pujar a la bicicleta fixa. Carregar les bateries era sovint l'únic exercici físic que feia en tot el dia. Vaig pedalar fins que el comptador em va indicar que les bateries estaven del tot carregades i, llavors, em vaig asseure a la cadira i vaig encendre el petit escalfador elèctric que tenia al costat. Em vaig treure els guants i em vaig fregar les mans davant dels filaments de l'escalfador fins que van començar a agafar color. No podia deixar l'escalfador posat gaire estona, perquè m'esgotava les bateries.

Vaig obrir la capsa de metall a prova de rates on guardava el meu menjar de contraban i en vaig treure una ampolla d'aigua i un paquet de llet en pols. Ho vaig barrejar tot en un

bol i, en acabat, hi vaig afegir una generosa ració de cereals Fruit Rocks. Un cop ho vaig haver engolit tot, vaig agafar una vella carmanyola de plàstic de *Star Trek* que amagava sota el davantal desmanegat de la furgoneta. A dins, hi guardava la consola de l'OASIS que m'havia lliurat l'escola, uns guants hàptics i un visor. Aquests articles eren, de bon tros, els més valuosos que tenia. Massa valuosos per dur-los a sobre.

Em vaig enfundar els guants hàptics, tot movent els dits per assegurar-me que no s'enganxés cap junta, i llavors vaig agafar la consola de l'OASIS, un rectangle negre pla de la mida d'un llibre de butxaca. Tenia una antena de connexió sense fils incorporada, però la recepció a l'interior de la furgoneta era una merda, perquè estava enterrada sota una enorme muntanya de dens metall. Per tant, havia hagut de muntar-ne una d'externa i fixar-la al capó d'un dels cotxes de dalt de tot de la pila. El cable de l'antena pujava per un forat que jo mateix havia fet al sostre de la furgoneta. El vaig connectar a un dels ports laterals de la consola i em vaig posar el visor. Se m'arrapava al voltant dels ulls, com unes ulleres de nedador, i no deixava passar gens ni gota de llum externa. Dels laterals del visor van sortir uns auriculars petits que se'm van introduir automàticament a les orelles. El visor també portava incorporats dos micròfons estèreo per recollir tot el que deia.

Vaig engegar la consola i vaig iniciar la seqüència d'inici de sessió. Vaig veure un flaix vermell quan el visor em va escanejar les retines. Després, em vaig aclarir la gola i vaig pronunciar amb molta cura la meva frase de pas: «Has estat reclutat per la Lliga Estel·lar per defensar la Frontera contra Xur i l'armada de Ko-Dan».

La meua frase de pas també va quedar verificada, juntament amb el meu patró de veu, i em vaig connectar. Sobreimprès al bell mig de la meua pantalla virtual, va aparèixer el text següent:

Verificació d'identitat confirmada.

Benvingut a l'OASIS, Parzival!

Connexió completa: 07:52:21 H50-10/02/2045

El text es va difuminar i el va substituir un missatge curt: tres simples mots. Aquest missatge havia estat incorporat a la seqüència d'inici pel mateix James Halliday la primera vegada que havia programat l'OASIS, en homenatge als avantpassats directes dels simuladors, els videojocs de les màquines de monedes de la seva joventut. Aquestes tres paraules eren l'última cosa que veia qualsevol usuari de l'OASIS abans d'abandonar el món real per endinsar-se en el virtual:

READY PLAYER ONE